

веда, птичета оглушително цвъртѣха, откъмъ лагера се носѣше равна глѣчка: момчетата се гласѣха да закусватъ.

Младия човѣкъ се опжти нататѣкъ. Скоро той спрѣ при палатката за лазарета, до която бѣха сложили носилката съ убития, завитъ въ платнище. Войникъ съ пушка вардѣше трупа. Военния докторъ, младъ, намусенъ човѣкъ, съ голѣми очила, дръпна платнището, и сѣдията видѣ едно изкривено отъ мжчителна гримаса, червено-мургаво лице, съ отворена, неподвижна уста, която, сякашъ, още изпускате мълчаливъ викъ. Сжщото това лице вчера по обѣдъ му се усмихваше боязливо и умолително, и после по цѣлия пжтъ се извърѣщаше съ по нѣкоя дума къмъ него. И той си спомни якия тъмно-червенъ, като препечена керемида, вратъ, и обичата отъ почернѣло сребро на едното ухо, която се клатѣше при всѣко движение. Младия човѣкъ прехапа устни: какъ не се сети, че може да стане такава бея!.. Докривѣ му още повече. После въздѣхна, и сви рамене: въ сжщность, можеше ли да измѣни нѣщо, или да попречи?..

При входа на лагера, коленичила въ